

Diskuse o původu písní „Slovanské vědy“ pokračují již půldruhého století. **Bulharský vědec Kiril Poromanskyj** napsal, že zkoumání slovanské dávné kultury by nebylo úplné, pokud by nebyla věnována pozornost unikátnímu sborníku nazývanému **„Slovanské vědy“**. Slovo „Věda“ je sanskritského původu a je svým významem „Posvátnou knihou Indů“, daný sborník je „Posvátnou knihou Slovanů“ z dob védické, prehistorické a předkřesťanské minulosti.

V letech 1860-1870 bulharský učitel Ivan Gologanov (v letech 1839 až 1895), narozený v obci Tirne Bělomořská Trákie, sbíral a zapisoval mezi Bulhary-pomaky (v dobách osmanské nadvlády přijali islám pozn. překladatele) v rodopských horách staré národní písně a legendy. Pocházel ze vzdělané rodiny. Jeden z jeho bratrů byl akademikem a metropolitou (biskupem) ve Skopii, a druhý igumenem (představeným) Bačkovského kláštera. Sám Ivan byl vzdělaný, dokončil řecké učiliště, hovořil starořeckým i novořeckým jazykem, byl dobrým znalcem rozsáhlé mytologie. Také dokončil bulharskou školu, kde získal „slovanské“ jazykové vzdělání. Po jeho dokončení byl Gologanov jmenován učitelem řecké školy v obci Tirna. Jeho vzorem byl Homér, autor Iliady a Odysei. Jeho zdrojem sběru písní byli Bulhaři muslimové, kteří žili v nedostupných horských místech v Rodopech. Dlouhou dobu neměli kontakty s vnějším světem, proto si uchovali svůj folklor ve své paměti. V letech 1867 až 1877 spolupracoval s etnologem S. I. Verkovičem a sbíral lidové písně.

Lidová řeč lidí z pohoří Rodopy je měkká a melodická je velice blízká (spisovnému) jazyku Cyrila a Metoděje, je však jedním z nejstarších bulharských dialektů. Bulharský profesor Benjo Conev potvrzuje, že „podle svého bohatství je mimořádně bohatým a svérázným mikrosvětem slovanského světa“.

Významné zásluhy na vydání dvou dílů „Slovanské vědy“ náleží S. I. Verkovičovi. Ten v roce 1874 v Bělehradě vydal první knihu, která nesla záhlaví: **„Bulharské národní písně z předhistorického a předkřesťanského období, nalezené v Trákii a Makedonii“**, vydal Stefan I. Verkovič“. Druhá kniha **„Obřadní písně pohanské doby, sesbírané podle ústního podání u Bulharů-Pomaků z Makedonie a Rodop“**, bylo vydáno roku 1881 v Petěrburgu.

Stefan Verkovič se narodil 5. března roku 1821 v obci Ugljara, Bosenská Pasavina. V roce 1835 dokončil základní a střední školu v katolickém učilišti při Sutinském klášteře a byl přijat za kněze, kterým byl 7 let. Od roku 1839 studoval v Zagrebu teologii a později filosofii, pro onemocnění nedokončil vysokoškolská studia. Ve studentských letech byl ovlivněn hnutím Illyrismu – politického a kulturně-společenského hnutí, které si stavělo za cíl spojení podmaněných slovanských národů. Tímto hnutím byl posléze rozčarován. V roce 1855 obcházel bulharská území se záměrem seznámit se s národním eposem.

Navštívil města Niš, Pirot, Radomir, Dupnicu potom se vydal do Sofie, Pazardžiku, Plovdivu, Chaskova. Na další cestě se odklonil na stranu Gjumuržiny, Kavali, Drami a nakonec našel stálé bydliště v Serezu. Sbíral staré předměty, zabýval se sbíráním dávných rukopisů, zapisoval národní písně a legendy. Jím sesbírané starožitnosti a rukopisy obohatili muzea a knihovny nejenom v Rusku ale i v západní Evropě. Městu Petěrburgu se podařilo získat pro Ermitáž mnoho archeologických předmětů a Veřejná knihovna získala nádhernou a cennou kolekci dávných slovanských rukopisů.

S. I. Verkoviče napadlo odmítnout názory zahraničních spisovatelů, že Slované nevnesli nic nového do kultury lidstva, spíše jí škodili, čas od času ničivými útoky rozvraceli nashromážděné kulturní bohatství „talentovaných“ národů. Zajímal se o lidovou tvorbu a

narazil na stopy takových písní, s jakými se dosud nikdo nesetkal. Písně zaznamenal u Bulharů – Pomaků, žijících v Rodopských horách, proto je nazval „Rodopských objevem“.

Staré písně Pomaků jsou nositeli živé vědecké tradice. Bulhaři-pomaci formálně přijali islám avšak i nadále udržovali užívání dávných obřadních národních písní, zděděných po svých dalekých předcích. Rodopští horalé si uchovali v paměti a předávali vzpomínky z doby Alexandra Velikého. Verkovič našel varianty písní o Alexandrovi, dvě písně o Orfeovi také píseň o stěhování národů. V souvislosti se svou sběratelskou činností vydal v roce 1860 **„Národní písně makedonských Bulharů“**. V čase vydání publikace jej Srbové Pante Serkovič a Miloe Milojevič přesvědčovali, aby je nazval písněmi srbskými a slibovali mu doživotní penzi. Přestože se S. Verkovič na základě pokynů srbské vlády účastnil práce na obrození slovanského povědomí mezi Makedonci, kteří byli vystaveni řecké asimilaci, a turecké nadvládě tyto návrhy odmítl, protože písně byly posbírány na územích tehdejšího Bulharska (pod tureckou nadvládou – pozn. překladatele).

V časech 17. – 19. století probíhalo v Evropě mohutné hnutí revolučního romantismu, který požadoval rozhodné reformy. Dále naléhal na duchovní a politické svobody potlačených národů.

Bulharské obrozenecké hnutí pozvedlo národ do boje s národními utlačovateli – Turky a proti duchovnímu zotročení od řecké církevní správy, která na všech místech bulharských územích zřizovala pouze řecké školy. Vydáním bulharských písní Verkoviče od bratří Miladinových a další vlastenecká vydání měli za cíl probudit národní uvědomění porobeného bulharského národa. Takový cíl mělo dílo „Slovanské vědy“. Ivan Golofanov byl za svou revoluční činnost pronásledován a vězněn tureckou správou. Jejich společné dílo bylo velkým vlasteneckým dílem, které dokazuje, že pomaci se hlásili ke svému bulharskému původu, že tento potlačovaný národ měl slavnou a bohatou kulturní minulost, o které hovořil **Otec Paisij ve svém díle „Dějiny slavjano bulharské“**.

Roku 1867 přijel S. I. Verkovič do Moskvy, zde hledal odborníky – slavisty, kteří by podpořili jeho výzkum a pomohli vytisknout část písní. Později na 1. archeologickém sjezdu v Moskvě předložil S. I. Verkovič obsah **písní o Orfeovi** ve kterém je ne řeckým mytologickým hrdinou, ale **reálnou historickou osobou – geniálním pěvcem a muzikantem, také panovníkem a nejvyšším knězem tráckého národa**, který se po tisíc let uchoval v národní paměti Slovanů (Bulharů). To vyvolalo nadšení samovládce-imperátora Alexandra II., pod jehož ochranou probíhal sjezd. Stefan I. Byl oceněn diplomem, zlatou medailí a řádem Svaté Anny. Dále mu byla nabídnuta prestižní pozice na italském vyslanectví ve městě Serez, kam záhy odjel.

Vydáním „Slovanských véd“ byli nadšeni ne jenom Slované, také Němci, francouzští učenci i odborníci z dalších zemí. Dílem byli nadšeni Francouzi Emil Burnov, Albert Dumon, August

Dozon, který byl v té době konzulem v Plovdivu, později v Soluni a Janině – člen korespondent Francouzské akademie věd, Slovák Jan Šafařík, Poláci Alexandr Hodko, asistent A. Mickiewicz, Bronislav Gabrovkij, Leopold Gajtler, ruští učenci akademik Izmail Srezňovskij, Vselovod Müller, Vladimír Kačanovskij. Francouzi Dumon a Dozon napsali podrobné zprávy a potvrdili rodopské nálezy. Kačanovskij přijel z Ruska za Gologanovem přesvědčit se, že publikované písně jsou lidovými písněmi národa.

Bulharský spisovatel Nikola Gigov poznamenal, že na „Slovanské vědy“ bylo pohlíženo zrcadlem Balkánského poloostrova prostřednictvím dávných písní. Byli to větvičky dávných Tráků. Stefan Zachariev dále ukázal v dopise Verkovičovi: „Našel jsem zde (v Rodopech) některé staré písně, které se vztahovali k Orfeovým písním. Mezi starými rodopskými písněmi se nacházejí i písně „v jazyce neznámém, podobném sanskritu“. **Toto byli skutečné originální písně Orfeovi v původním tráckém jazyce.** Vyvolalo to spor nejenom v Bulharsku a Balkánském poloostrově i po celé Evropě“.

Na počátku nastávající rusko-turecké války a pod hrozbou zatčení se S. I. Verkovič znovu vrátil do Ruska v roce 1877. Zde věřil Rusku a tvůrčím možnostem ruských odborníků: „...já mohu s pomocí slovanských patriotů vydat sborník v Rusku, kde je tolik vysoce vážených slovanských odborníků, filologů, lingvistů a dalších specialistů slovanské vědy, kteří budou schopni ocenit a posoudit ze všech hledisek tento dlouho a poměrně můj těžce posbíraný materiál“.

Aby získal ocenění ruských odborníků **S. I. Verkovič předložil materiály pomáckých písní na 4. archeologickém sjezdu, který proběhl v Kazani 10. srpna 1877.** Na kterém významný archeolog a literát, doktor slovanských věd, člen Akademie věd Izmail Ivanovič Srezňovskij představil podrobnou zprávu o nálezu S. I. Verkovičem „Rodopského objevu“.

Pomacké písně označil Srezňovskij významné svým obsahem, zejména tím, že jsou zde uloženy vzpomínky o prvních nálezích a vynálezech člověka na cestě vzdělanosti na příklad o vynálezech pluhu, srpu, lodě a také zmínkách o Trojské válce. Bylo poznamenáno, že S. I. Verkovič našel mnohačetné odpovědi z historického hlediska na dávné události, které se udály při přesídlení Slovanů ze své pravlasti, která je společná všem národům indo-evropské rodiny **Védická víra v Přírodu** byla přenesena Slovanů do své nové vlasti a stala se základem jejich náboženského názoru, samostatně se rozvíjejícího vlivem nové přírody, změny klimatických podmínek a hodnotového sebepoznání.

Nehledě na pozitivní ohlasy významných slovanských odborníků, nehledě na svědectví francouzská, lidé nezainteresovaní z části účastníků sjezdu, **se proměnili v pseudo-odborníky-skeptiky, kteří nepřipouští možnost existence takových to písní v Bulharsku.** Obsah svědectví z dávných dob nemohlo být uloženo v národní poezii podle nich, to bylo jakoby se Verkovič snažil svým sborníkem písní dokázat, že jižní Slované se objevili v Evropě přímo z Indusánu. V tomto ohledu se prý Verkovič poněkud zmýlil, podle popisu přírody, zeměpisu a rozmístění sousedních národů, podle přezimování vlaštovek, je v písních vzpomínána pravlast Slovanů snad v severní Africe. Při neznalosti obsahu písní a projevem nekompetence, vystoupili pseudo-odborníci s prudkou kritikou písní. Co je odrazovalo, byl zejména „pohanský“ obsah písní, proklínaný vybranými církevními představiteli po stovky let.

Přestože tito pseudo odborníci nikdy nebyli v Rodopech v místech, kde došlo k zaznamenání písní, v protikladu s francouzskými odbornými tvrzeními o pravosti písní se jim podařilo utvrdit svůj názor na sjezdu a **S. I. Verkovič byl obviněn z padělání.** Tímto způsobem byla unikátní starobylá Védická kultura („Slovanů“) odsouzena k zapomnění. Ruská „vlastenecká inteligence“, ke které se hlásil S. I. Verkovič, se v podstatě ocitla v pozici dobře míněných, avšak neschopných inteligentních dronů zbavených vlastního úsudku a svobodné vůle.

Právě o tom **ve své době psal ruský génius D. I. Mendělejev v knize „Заветные мысли“ („Myšlenky ze závěti“), že hlavní příčina mnoha věků bídy našeho národa - je v prozápadní**

orientaci naší inteligence, která se stává anti národní ve své vlastní podstatě myšlení, pocity, životem v souladu ustanovením západní (a nikoli národní) kultury. Zvítězil právě tento směr ruské literatury, hájící základy západo-evropského liberalismu, který představovali A. N. Pypin, V. D. Spasovič, V. V. Makušev a další. Zejména tito vystoupili v tisku, se zjevnou kritikou písní vydaných S. I. Verkovičem.

Aby se neopzdili, se proti védistům se hned přidali Konstantin Jireček, Luis Lege, Vatroslav Jagič. Nejvíce kriticky se projeví Bulhaři – prof. Ivan Šismanov a akademik Michail Arnaudov. Ti razili zásadu, že **vše co je slovanské, nemůže být antické a že Bulhaři nemohou mít historickou paměť starší, než byla turecká poroba**, že se jedná o falzifikaci samotného Gologanova, kterého uráželo, když byl nazýván „selským učitelem“, „lhářem“, „nezdárníkem“, „falzifikátorem“ atd.

St. Stambolov v pozici bulharského předsedy vlády nabízel Gologanovu přesídlení do Sofie a kritikům odpovídal slovy: *„Různí soudobí akademici projevíli zájem o Rodopské písně, a zda je posbíral z cizích úst, nebo si je vymyslel ve své hlavě, je pro nám Bulharům úplně jedno“.*

Jiný směr ruské literatury přinesl překrásný materiál jak z etnografického ale i uměleckého charakteru, vysvětlil mnohé stránky národního života i historického vývoje. Sem patří literáti jako I. I. Srežňovkij, A. A. Krejevskij, I. S. Aksakov, P. A. Bezsonov a další.

V obou literárních směrech vznikly rozdílné názory na aktivní úlohu národa v kulturní historii. Proto se na 4. archeologickém sjezdu v Kazani neposuzovala historická koncepce písní S. I. Verkoviče, byl veden zápas idejí obou směrů, který pro něj skončil neúspěšně.

Verkovič miloval svůj cenný poklad „slovanské“ národní poezie, úplným sebeobětováním bránil pravost posbíraných písní prostřednictvím odborníků, kteří jej podporovali, jak mohli. Byl dokonce pod ochranou samovládce-imperátora Ruska Alexandra II. a mnohých, kteří uznávali slovanskou tvorbu v ruském šlechtickém prostředí, to zastavilo na čas hlasy nepřejících. Proto s pomocí carské rodiny a mnoha darům ze strany známých státních činitelů a zástupců dvorské šlechty – mecenášů a ochránců slovanské literatury vydal v roce 1881 Stefan Iljič druhý díl „Slovanské vědy“ v Petěrburgu.

Je nutno poznamenat, že počet přispěvatelů dosáhl počtu 135, včetně členů carské rodiny v počtu 32 lidí; Ministerstva carského dvora, Ministerstva lidového školství, Ministerstva justice a osobně jeho ministra; Ministerstva cest a spojů a jeho ministra; Ministra obrany a jeho ministra; Archeologického institutu; Moskevského a Varšavského generála-gubernátora; Knížete Bulharského; Mitropolity Petěrburgského, Novgorodského a Finského; Mitropolity Moskevského; Knihovny Moskevské duchovní akademie a také dalších vysoce postavených osob a kněží ruské Pravoslavné církve.

Zvláště je nutno potrhout stav tolerantnosti zástupců nejvyšší hierarchie Ruské pravoslavné církve, kteří v zájmu oslavy dávné „slovanské“ kultury a dějin nejenom podpořili, ale tak obětovali osobní prostředky pro vydání předkřesťanské náboženské knihy v těch dobách čistě „pohanského obsahu“. Bylo to v době vzestupu „slovanského“ sebepoznání, kdy ruská dvorská elita nebyla zasažena kosmopolitismem a byla více vlastenecká, než rozrůzněná inteligence, nemocná nihilismem, bez vyznání a omezeným vzděláním.

Po zavraždění samovládce-imperátora Alexandra II. byl S. I. Verkovič zbaven nejvyšší ochrany. Verkovičovi knihy „Slovanské Vědy“, zůstali ne bez pomoci přívrženců západoevropských směrů, tak začali být zamlčovány. Situace se ještě zkomplikovala tím, že se S. I. Verkovičovi nepodařilo přeložit pomácké písně do ruštiny a kniha byla nesrozumitelná velkému okruhu čtenářů. V takové situaci pochopil, že se mu nepodaří dokončit úplné vydání pomáckých písní. S. I. Verkovič navždy opustil Rusko a odjel do Bulharska. **V Bulharsku bylo dílo „Slovanské vědy“ přijato v širokých kruzích společnosti jako dílo dávné národní tvořivosti, kterému náleží vlastenecké**

city. Z tohoto důvodu Bulharské lidové shromáždění přiznalo S. I. Verkovičovi důstojnou penzi za zásluhy vlasti. Zemřel roku 1893 v Sofii.

V roce 1920 se pokusil ruský slavista P. Lavrov publikovat akademický sborník písní S. Verkoviče, kdy se věnoval jednotlivým národním domácím písním, s odhlédnutím od ostatního materiálu na další dobu. V dalším období však k tomu již nedošlo, proto dávný „slovanský“ epos nedošel v Rusku dalšího rozvoje poznání a ruskému čtenáři je neznámý, ve své době známý jihoslovanský odborník, historik a etnograf Stefan Iljič Verkovič.

Knihy S. I. Verkoviče jsou již více než sto let zamlčovány před společností, na počátku byly označovány za „pohanské“, a v dobách sovětských za náboženské. Žádná z písní zapsaná S. Verkovičem nebyla zařazena do ruských překladů ve sbornících jižních Slovanů. V roce 1976 došlo k velkému vydání více jak 300 tisíc výtisků dílo „Písně jižních Slovanů“ v sérii Knihovna světové literatury, ani zde však není zmiňována ani jedna z písní, vydané S. Verkovičem. **Mlčenlivé spiknutí v Rusku kolem díla „Slovanské vědy“ pokračuje i do dnešní doby.**

Na konci 20. století se opět v Bulharsku rozhovořili na téma „Slovanské vědy“ včetně vzteklé kritiky. Rozhodný odpor kritikům byl dán řadou bulharských vědců, vlastenců, inteligencí a společností. **Ivan Bogdanov nejenom s řadou argumentů obhájil dílo „Slovanské vědy“ dále předložil program na vytvoření vědeckého institutu se stejným názvem, který by navázal na dílo Stefana Verkoviče** a dále posbíral a prozkoumal jeho bohatý archiv, provedením analytické výzkumné práce. Do současné doby jeho program bohužel nebyl realizován.

Na počátku 21. století **v Rusku začala vycházet řada knih Alexandra Asova**, do kterých umístil některé z písní sesbíraných S. Verkovičem včetně knihy „Slovanské vědy“ vydané v roce 2003, kdy autor přeložil mnoho písní z „Slovanské vědy“ do ruštiny, vytvořil poetické vyprávění, zasvěcené jednotlivým osobám, které představují zvláště zajímavý literární materiál. Bohužel byl přitom ztracen původní kánon a rituál obřadních písní.

V letech 2014-2015 vydalo moskevské vydavatelství „Amrita-Rus“ reprintové vydání dvou dílů S. I. Verkovičových „Slovanských véd“ doplněných ruským překladem V. G. Barsukova. Při překladu je výchozí pomacký text zachován beze změn a ruský text postaven souběžně „sloka od sloky“ pro zachování taktu veršů a kánonu písní.

Celé dílo S. I. Verkoviče zahrnuje celkem 180 000 veršů z nich z 1. a 2. dílu „Slovanské vědy“ bylo použito 23 809 veršů. Z toho je zřejmé, že dosud nepublikovaných je asi 80% z dědictví epických písní. Ještě mnohem více je nepublikovaných a neprozkoumaných materiálů v archivu S. Verkoviče. **Dvě knihy Véd obsahují podání o pohanských božstvech, nadpřirozených bytostech, mytologických hrdinech, dávných panovnicích a vládciích. Tyto poznatky jsou z předhistorické, antické a do křesťanské doby přinášejí k nám věčně světlé pravdy, uchované od dávných dob a dokazující pevnost, hloubku mysli a vysokou kulturu védických národních ideálů, víry a filosofie.** Zejména díky védickému a jazykovému obsahu byly „Slovanské vědy“ odmítány, byl cíleně snižován jejich obsah nebo prohlašovány za zcela vymyšlené.

Bulharský odborník Kiril Poromanskij provedl hlubokou faktografickou analýzu „Slovanských véd“. Napsal, že největší hodnota „Slovanských véd“ spočívá v tom, že legendy zapsané v „Slovanských védách“, byly shromážděny v časech Bulharského obrození 1860-1870, kdy se v Bulharsku silně projevovalo národní hnutí za svobodu a lidskou spravedlnost za svůj stát. **V písních se mluví o hrdinech a panovnicích dávných „slovanských/tráckých“ bulharských předků.** Písně jsou posbírány mezi rodopskými a bělomořskými Bulhary – muslimy. Obsahují velké množství reminiscencí z doby pohanských a védských náboženských praktik, charakteristických pro bulharský národ. Písně posbírané mezi těmito Bulhary jsou zapsány ve specifickém bulharském dialektě. Řada sdělení, hovoří o osobách, charakterizující Tráky, kteří se velmi aktivně účastnili utváření

bulharského státu. O tom všem vypráví i bulharský spisovatel Nikola Gigov.

Čím a pro koho jsou „Slovanské vědy“ nežádoucí? Především je to pravoslavná církev na Balkáně, která nepřipouští informace o tom, že jsme byli pohany, že jsme měli svou mytologii, národní epos a tisíciletou národní paměť. V důsledku tohoto postoje jsou odborníci v Bulharsku málo seznámeni s pohanským obdobím, mytologií a nepřejí si ani nemohou zkoumat dávných dějin, dávají přednost citování byzantských a jiných zahraničních autorů, kteří často nepravdivě vykládali skutečnost.

Nakonec se řada odporných autorů stará o své politické zabezpečení, nenarušit status quo, vnucený „velkými vnějšími silami“ na úkor lidu a státu. **Ne bezdůvodně se nám posmívají, že jsme jediný stát, který na všech stranách hraničí sám se sebou, tj. se svými bývalými územími.** „Slovanské vědy“ nesporně dokazují, že pomaci, kteří přijali islám, jsou Bulhary z Trákie a ne Turci, že Makedonci žili na územích tehdejšího Bulharska a hovořili bulharským dialektem.

Již v dobách sestavení „Slovanských véd“ odborníky i obyčejné lidi povzbudil posvátný obsah svou starobylostí se vším nepohodlným pro projevení pravdivých podmínek a byl zároveň výzvou, že **tak „malý národ“ může mít tak starou národní paměť.**

Spisovatel Nikola Gigov přidává: **„Jak je možné nazývat nás „barbary“ při existenci 300.000 národních bulharských písní (jen zapsaných).** Franci mají 8.000 národních písní, Německo – 50.000 národních písní a malé zotročené Bulharsko má zaznamenáno 300.000 národních písní. Není to snad ohromný kulturní fenomén Orféova dědictví. V těchto písních i dnes je cítit dech dávných slov a melodií vybroušených v průběhu tisíciletí“.

Bulharský akademik Petr Dinekov napsal: „Rozruch kolem „Slovanských véd“ dávno utichl a rozruch se uklidnil. Avšak není všechno vyjasněné v té mimořádné epizodě dějin bulharské folkloristiky. Zdá se mi, že obecnému přesvědčení náleží revize, že sebrané písně Galoganova představují jen prázdně nezdrárnou tvorbu. Znamená to, že to je jedním z úkolů, které musí bulharská věda završit bez zbytečné předpojatosti a předsudků... Je nutno podtrhnout, že **Verkovič při sestavování knihy podřídil vše hlavnímu úkolu: odhalit bohatství lyrické písně v bulharské lidové tvorbě.** Často s milostnou lyrikou vcházíme do fantastického světa kouzelníků s vílami. Je zjevné, že Verkovič žil s myšlenkou širokého a plánovitého vydání bulharského folkloru, o tom svědčí i záložní materiály v jeho archivu. Sborník Verkoviče tomu otevírá k tomu široký prostor a on nám zobrazuje znamenité bohatství, různorodost a pestrost dějů. Pro cizince je to jeden z nových málo známého světů, který přitahuje nejenom exotikou, jak svou duchovností a lidskostí, ušlechtilostí, prostotou a naivitou. Velmi opravdivým byl Verkovič, když ukázal v úvodu knihy o neobyčejné poetické kráse této tvorby“.

V říjnu roku 2015 proběhla ve městě Stavropolu událost, kterou já považuji za **konec spiknutí ticha a kritické debaty ve vztahu k dávné památce „Slovanské vědy“.** Zejména v roce literatury v Rusku na 6. mezinárodním slovanském literárním fóru „Zlatý vítěz“ překladatel a vydavatel reprintu dvou dílů knih S. I. Verkoviče „Slovanské vědy“ V. G. Barsukov byl odměněn Zlatým diplomem v nominaci „Literatura v dějinách slovanských národů a literárního zkoumání“.

Je nutno ocenit a odvalu nejvyšší poroty „Zlatého vítěze“, která projevila „slovanské“ vlastenectví a občanskou moudrost a také vědeckou odvahu, přijetím rozhodnutí o vyznamenání a rehabilitaci v Rusku takové unikátní staré památky jako jsou „Slovanské vědy“, které prošli mnohým ponižením a zkouškami, vnucené nepřáteli slovanských národů. Velkou mezinárodní literární a historickou odpovědnost na sebe vzali na prvním místě Předseda komise fóra „Zlatý vítěz“ Vladimír Nikolaevič Krupin – spisovatel, spolupředseda Svazu spisovatelů Ruska; Vladimír Evgeněvič Orlov – literární odborník, ředitel Literárního fóra „Zlatý Vítěz“; Elena Jurevna Gusková – doktor historických věd Institutu slavjanovedenija RAN, akademik Srbské akademie věd a umění; Boris Nikolajevič Tarasov – spisovatel, vedoucí katedry Státního literárního institutu jm. A. M. Gorkého; představitel Ruské

pravoslavné církve otec Vitalij (Erkin) a další členové komise za což zasluhují uznání. Největší zásluhy a díky náleží národnímu umělci Ruska, Presidentu Slovanského fóra umění „Zlatý vítěz“ **Nikolaji Petroviči Burljajevu, který založil Slovanské literární fórum, sjednotil zástupce kultury, umění a literáty slovanských národů s cílem zachránit a obrodit vysoké mravní ideály v soudobé společnosti v podmínkách degradace kultury a umění.**

„Slovanské vědy“ nezávisle na všem zůstávají ve zlatém fondu bulharské a obecně slovanské kulturní paměti. Jsou nutná zkoumání dávné památky slovanského eposu „Slovanské vědy“ a rozpracování programu na vytvoření mezinárodního institutu „Slovanské vědy“ v Bulharsku a Rusku s podbočkami ve slovanských zemích, aby svědomití vědci mohli poskládat celý archiv S. Verkoviče v Sofii, Bělehradě, Záhřebu, Petěrburgu a začali společné zkoumání problému, o kterém snil již sám Verkovič.

Rozhodně je nutno potvrdit dialekticky a znalostně starobulharský jazyk, postupně jej přeložit a publikovat celý posbíraný materiál s přidáním nezbytného slovníku, v jazyce ve které byli výše zmiňované písně zapsány.

Tím nejdůležitějším je zařadit do výuky poznání o dávném eposu „Slovanské vědy“ do soustavy středního a vysokého školství slovanských národů pro výchovu vlastního uvědomění, lidskosti, ušlechtilosti a vysoké morálky.

Teprve tehdy bude možné odpovědět na otázky, které pokládal S. Verkovič již v 19. století: „Kdo ze slovanských vědců bude tím šťastným, který pronikne první do hloubky vzdělání těchto nám uchovaných pověstem z Rodopských hor? Kdo nám ukáže pramen, osud těchto dávných pozůstatků skoro náboženského rázu? Pozůstatky našich otců z před cyrilského období nebo ještě mnohem starší doby – kdo nám určí a vysvětlí jejich význam v mytologickém a náboženském významu?“

Valerij Gavrilovič Barsukov, akademik Kubáňské národní akademie, držitel Zlatého diplomu 6. mezinárodního slovanského literárního fóra „Zlatý vítěz“.

Centrální informační agentura Novorossie / Novorus.info

Zdroj: <http://nikolajnikolov.blogspot.cz/2015/12/slovanske-vedy-dejiny-soucasnost.html>

Přeložil 6. 12. 2015 Nikolaj Nikolov

Sdílet